

Aneta nu a mai fost niciodată într-un apartament de bloc, se întreba în sine ea dac-ar putea să locuiască, cândva, într-unul. Să nu aibă curte, grajd, animale, coșer pentru cucuruz sau chimniță pentru butoaiile cu jin. Nici șură, șopru, conie, cuptor de făcut pită și sobă pe care să facă de mâncare.. Atunci a văzut pentru prima dată un aragaz cu patru ochiuri și o butelie. Ligia i-a arătat cum funcționează fiecare, povestindu-i cât de greu se procură o butelie, cum trebuie să se stea la coadă pentru ea. Bunicul Ligiei se trezea cu noaptea-n cap să se așeze la rând, laolaltă cu alți oameni, la o coadă formată la câteva blocuri mai încolo de al lor.

Unii își aduceau buteliile goale cu ei, alții aveau doar capacele de la ele, legându-le unele de altele cu un lanț gros, de metal, sau cu o funie. Fiecare butelie sau capac erau numerotate, iar cei ce veneau și se așezau la rând, continuau numerotarea. Noaptea stăteau de pază doar câțiva dintre ei, ca să nu se fure buteliile goale ori să nu se schimbe ordinea numerotării, astfel încât să nu vină nimeni și să-și bage butelia lui mai în față, la rând.

Camionul cu butelii venea cam o dată pe săptămână, foarte rar de două ori. Cei mai norocoși locatari aveau câte două butelii, una cu gaz în ea, montată la aragaz și încă una de schimb, goală. Când una se golea, reușeau s-o umple pe cealaltă, astfel încât să nu rămână descoperiți, în special iarna. Cel mai greu era pentru cei ce n-aveau decât o singură butelie, pentru că atunci când se golea trebuiau să stea cu ea la coadă așteptând zile-n șir până ce venea camionul cu butelii de schimb și până le venea rândul.

Iarna le era extrem de dificil, apa caldă la robinete nu curgea aproape deloc, iar căldură în calorifere aveau doar două-trei ore, seara. La fel era și cu electricitatea, noroc că tatăl Ligiei făcea rost de la serviciu, de petrol, ca să-l folosească-n lămpi pentru orele în care n-aveau curent. Ca mai toți elevii din acele vremuri, Ligia își făcea temele la lumina lămpilor cu petrol sau a lumânărilor, mai ales în serile lungi și geroase de iarnă, iar mama ei o ajuta ori stătea lângă ea, urmărind-o sau citind dintr-o carte.

În aceeași cameră cu biblioteca, părinții Ligiei aveau un televizor cu lămpi, care se strica de multe ori. Tatăl Ligiei zicea că din cauză că se tot ia curentul, se ard lămpile, iar acestea trebuiesc înlocuite. În orașul lor existau doar două ateliere de reparații radio-TV, care erau extrem de aglomerate. Mulți aveau televizoarele stricate și le duceau la reparat, însă trebuiau s-aștepte și câte două săptămâni până ce le venea rândul. Ligia îi povestea Anetei că tatăl ei avea un coleg electrician, care se pricepea la televizoare și venea la ei acasă să-l repare când era cazul.

În ziua aceea, Eleonora a pregătit un tort simplu, cu ciocolată. Așteptau musafiri. Pe rând, au început să vină Cornel cu soția lui și cu băiețelul lor de doi anișori, apoi bunicii Ligiei. Bunica era o femeie senină, cu zâmbetul pe buze, cu ochi limpezi neumbriți de griji, iar Aneta a observat că Eleonora îi seamănă foarte mult mamei sale. Soțul Eleonorei era plecat în cursă, se întorcea abia în seara zilei următoare.

Încântată, Ligia a prezentat-o pe Aneta familiei sale, toți au pupat-o și au îmbrățișat-o ca și când ar fi cunoscut-o de când lumea, iar fata se simțea extrem de stânjenită dar și bucuroasă. Tot ceea ce i s-a spus despre *pocăiți* nu s-a adeverit. Ei erau niște oameni simpli, normali, la fel ca și ceilalți, cu bucuriile și necazurile lor, cu familii mari și frumoase.

Bunicul Ligiei era un om înalt, cărunt, cu o expresie serioasă a feței, părând mereu încruntat, însă emana un sentiment de siguranță și de bunătate rar întâlnită. Vocea lui era răsunătoare dar calmă și spre surprinderea Anetei, a început să-i spună c-a fost coleg de serviciu c-un vecin de-al lor din sat care locuia pe ulița lor, câteva case mai în jos. În acest fel, fata a trebuit să le povestească despre ea, Nea Ion, Zamfira, cei șase frați, animalele și viața la țară, școala din sat, Luiza învățătoarea care-i împrumuta cărți cu povești, mersul pe jos la școala din oraș până ce s-au introdus cursele sătești.

Seara, musafirii s-au retras fiecare la casele lor, iar Aneta a rămas să doarmă cu Ligia, urmând ca a doua zi, fiind duminică, să se-ntoarcă acasă-n sat, cu autobuzul de dimineață. Avea mult de învățat și trebuia să-l ajute pe Petrișor să recupereze materia din zilele în care a lipsit de la școală fiind bolnav. I-a promis solemn Ligiei că la primăvară, după ce va răsări firul ierbii și vor înmuguri pomii, o va chema să stea și ea la țară câteva zile.